

Købet ud over de af Ministeren foreslaaede Forbrydergrupper. Som Følge af det, jeg her har udviklet, mener jeg ogsaa, at Reglerne bør gives i en selvstændig Lov og ikke som en Ændring i Umyndighedslovgivningen, og at Loven maa være midlertidig, saaledes at den bortfalder, naar den Lov, der nu vil blive forelagt Forslag om paa Grundlag af Straffelovskommissionens Betænkning, træder i Kraft. Skal man have varige Regler om personlig Umyndiggørelse i civilretlig Henseende udover, hvad der allerede nu gælder her eller i Sverige, bør det først ske, efter at dette Spørgsmaal ved fælles Forhandling mellem de nordiske Lande er blevet grundigt gennemdrøftet, og i saa Fald naturligvis som en ren Umyndighedslovgivning. Jeg haaber, at vi under en hurtig Udvalgsbehandling kan naa til et godt Resultat, da vi alle paa dette Omraade ønsker den bedst mulige Ordning.

Pürschel: Jeg kan med Hensyn til det foreliggende Forslag fatte mig i stor Korthed, idet jeg i det hele kan henholde mig til, hvad jeg om dette Emne udtalte ved Finanslovens første Behandling. Foranlediget ved den Erklæring, som forelaa i den da omtalte Sag fra Professor Bentzon, henstillede jeg da til den højtærede Justitsminister, om man ikke kunde prøve at faa den Praksis, som Justitsministeren agtede at indføre, ført over paa en ganske utvivlsom Lovhjemmels Grund, ved at søge at benytte Umyndiggørelsesloven, eventuelt — hvis man ikke fandt den i dens nuværende Affattelse egnet dertil —, ved at man foretog en Ændring i denne Lov. Jeg takker den højtærede Justitsminister, fordi han har fulgt denne Vej, og jeg tror vedblivende, at den er rigtig. Det forekommer mig, at den sidste ærede Taler brugte noget ganske unødigt voldsomt Skyts overfor dette Lovforslag; naar han sagde, at det var i Strid med sund Fornuft, at det gjorde Vold paa dybt indgroede Retsregler, at det ophævede Straffeloven og afskaffede Straffeprocessen, saa forekommer det mig, at disse Udtryks Voldsomhed gør, at de bliver mindre virkningsfulde. Noget saadant er der efter min Mening ikke Tale om i dette Lovforslag.

Jeg mener, det er rigtigt, at man søger at løse Spørgsmaalet ad Umyndighedslovens Vej. Jeg tror, at man endogsaa kunde udvikle disse Tanker videre ved given Lejlighed, saaledes at man maaske kom ind paa overhovedet at gøre enhver Tvangslæggelse afhængig af en forudgaaende Umyndiggørelse; derved vilde man i Virkeligheden øge Garantien, og jeg kan ikke rigtig

se, at dette, der her er foreslaaet, skulde rumme saa store Farer som dem, den sidste ærede Taler afmaalede. Han sagde, at den samvittighedsfulde Dommer vilde føle det som et uhyre Ansvar, at han skulde træffe den Afgørelse at gøre en Mand umyndig; saa gjorde han det maaske for denne Mands Skyld, men saa kom man og vendte det imod ham og indespærrede ham for Samfundets Skyld. Den Tanke forstaar jeg ikke rigtig. Hvis der foreligger det Tilfælde, at man kommer og andrager om en personlig Umyndiggørelse, saaledes som den vilde hjemles ved en Lov som denne, uden nogen Forbindelse med den formueretlige Umyndiggørelse, saa vilde dette Tilfælde straks fremhæve sig for Dommeren som et Tilfælde, hvor Manden vil være udsat for som Følge af denne Umyndiggørelse at blive spærret inde; og dér er da den fulde Domstolsgaranti til Stede: Der er jo beskikket en Sagfører, Manden faar Lejlighed til at udtale sig om Spørgsmaalet. Endvidere kan Indespærring ikke finde Sted uden den foregaaende Lægeerklæring; og endelig har man jo til syvende og sidst Justitsministeriet, som dog ogsaa betyder nogen Garanti.

Det er altsaa det rene og klare Tilfælde. Det andet Tilfælde, hvor jeg kunde forstaa, at man kunde nære Betænkelighed, det var det, hvor man havde umyndiggjort en Mand formueretlig og tillige personlig, og saa kom man nogle Aar efter og sagde: Nu vil vi spærre den Mand inde. Det kan nu først gøres efter ny Lægeerklæring og efter nye Overvejelser. Men lad os nu ogsaa sige — og det erkender jeg —: Dér foreligger ikke nogen Domstolsgaranti. Saa har vi dog i Retsplejeloven den Bestemmelse, at Manden til enhver Tid har Ret til at kræve Spørgsmaalet om sin Umyndiggørelse genoptaget; og det vilde jeg finde at Domstolen burde tage op til Overvejelse. Naar man gør det klart for Domstolene, at her er Manden umyndiggjort formueretlig og som Tillæg tillige personlig, men nu kommer Administrationen og vil bruge den personlige Umyndiggørelse mod ham paa denne Maade —, og Manden saa siger: maa jeg faa det Spørgsmaal undersøgt? —; saa er det efter min Mening hjemlet i Retsplejeloven. I hvert Fald vilde jeg ikke betænke mig paa, hvis jeg som Dommer fik dette Spørgsmaal forelagt, at sige: Det maa vi tage op til Paakendelse.

Men er man endelig betænkelig ved det, er det muligt, man kunde løse Spørgsmaalet ved en Tilføjelse til Loven her — dette er en Tanke, jeg fremsætter her uden at have haft Lejlighed til at overveje den nærmere;